

396.

U s t a w a

z dnia 1 lipca 1921 roku

o uprawnieniach do wykonywania czynności felczerskich.

Art. 1. Prawo wykonywania czynności felczerskich oraz tytuł felczera przysługuje tylko obywatelom Państwa Polskiego, którzy nabyli to prawo przed ogłoszeniem niniejszej ustawy na mocy uprzednio obowiązujących przepisów i zostaną zarejestrowani przez odnośne urzędy Ministerstwa Zdrowia Publicznego.

Kontrołowanie uprawnień do wykonywania czynności felczerskich należy do Ministra Zdrowia Publicznego, w przypadkach wątpliwych ostatecznie rozstrzygać będzie Minister Zdrowia Publicznego po wysłuchaniu opinii odnośnych organizacji felczerskich.

Art. 2. Felczery uprawnieni są:

- a) do samodzielnego udzielania pomocy lekarskiej do przybycia lekarza,
- b) do pomocy leczniczej w dziedzinie pielęgniarstwa i ratownictwa,
- c) do szczepienia ospy i wydawania świadectw o wyniku,
- d) do niesienia pomocy w chorobach szerzących się nagminnie do przybycia lekarza,
- e) do wykonywania czynności chirurgicznych w zakresie małej chirurgji.

Art. 3. Udzielanie pomocy leczniczej, nie wchodzącej w zakres uprawnień, ustalonych w art. 2, jest dozwolone felczernom nie inaczej, jak z polecenia, względnie za zgodą i pod kierunkiem oraz odpowiedzialnością lekarza.

Art. 4. Felczery są upoważnieni do zapisywania leków podług farmakopei, z wyjątkiem objętych lit. A, w przypadkach samodzielnego udzielania pomocy leczniczej w granicach, ustalonych w art. 2.

Art. 5. Wykonywanie czynności felczerskich dopuszcza się wyłącznie na obszarze województw: warszawskiego, łódzkiego, kieleckiego, lubelskiego, białostockiego, wołyńskiego, poleskiego i nowogródzkiego.

Art. 6. Osoby, winne przekroczenia przepisów niniejszej ustawy, lub rozporządzeń, wydanych na jej podstawie, będą pociągane do odpowiedzialności na mocy ogólnych postanowień karnych.

Art. 7. Z wejściem w życie niniejszej ustawy tracą moc obowiązującą wszystkie dotychczasowe przepisy, dotyczące spraw, przez nią unormowanych.

Art. 8. Likwidację istniejących zgromadzeń felczerskich w czasie, kiedy liczba ich członków zmniejszy się do takiego stopnia, że zgromadzenia te będą podlegać rozwiązaniu w myśl art. 4 ustawy o zgromadzeniach felczerskich z dnia 23 września 1842 r., unormuje osobne rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego.

Art. 9. Wykonanie niniejszej ustawy poleca się Ministrowi Zdrowia Publicznego.

Marszałek:

Trąpczyński

Prezydent Ministrów:

Witos

Minister Zdrowia Publicznego:

w. z. Chodźko